

[Justitsministeren.]

maaske skrive sig — var, at Rigsadvokaten under en Samtale med Schiørrings Forsvarer en Dag, efter at han var blevet frifundet ved Byretten, *en passant* havde udtalt, at da Schiørring jo nu havde siddet fængslet i nogle Maaneder, var det vigtigste i Sagen efter hans Mening, at han mistede sin Bestalling som Højesteretsassagfører, og derfor kunde han lige saa godt deponere den med det samme. Der var aldeles ikke Tale om noget Tilbud. — Det var de Bemærkninger, jeg havde til det ærede Medlem Hr. Hjermind.

Til det ærede Medlem Hr. Robert Mikkelsen har jeg ikke meget at sige. Naar det ærede Medlem igen førte Professor Krabbes Holdning i Marken som Argument mod Prøveløsladelse, maa jeg gentage, hvad jeg udtalte ved første Behandling, at det er et daarligt Argument. Professor Krabbe er Medunderskriver af det Forslag, som udarbejdedes af det juridiske Udvalg, og som indfører Prøveløsladelse, og er dermed fuldt ud gaaet ind for en saadan Løsladelse. Det ærede Medlem udtalte i øvrigt, at han maatte protestere imod, at Justitsministeren fremsatte disse idelige, vidt-gaaende Revisionsforslag. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem, hvad det er for idelige, vidt-gaaende Revisionsforslag, jeg har fremsat? Jeg har fremsat et Revisionsforslag, det, der ligger her paa Folketingets Bord, og saa har jeg i December fremsat et lille Forslag om Adgang til Løsladelse. Det er det eneste, der er kommet fra min Haand. Hvorfor skal man dog overdrive saa stærkt, hvorfor ikke holde sig til Virkeligheden?

Jeg har allerede svaret det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard angaaende Spørgsmaalet om Tilbageførelse af de straffede til Samfundet, og jeg tror ogsaa, der i mit Svar til det ærede Medlem Hr. Hjermind laa et Svar paa det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaards udtalte Forventning om, at alle de i Sønderjylland beroende Sager fremmes mest muligt. Jeg vil gerne sige, at jeg har holdt en Række Møder med Rigsadvokaten og Anklagemyndigheden for Sønderjylland med dette Formaal for Øje. Dels 16. April og dels i Begyndelsen af Maj har vi holdt saadanne Møder, og under disse Møder er det stærkt blevet indprentet fra min Side og derefter understreget ved Skrivelse til Rigsadvokaten, at der maa gøres alt for nu at fremme disse Sager mest muligt, og at man i hele den Udstrækning, man kan, maa anvende den Ret, der blev givet ved Loven i December Maaned, til

at lade Anklagemyndigheden løslade Varetægtsfanger, naar deres Straf maa antages at ville komme til at svare til den Tid, de har siddet i Varetægtsfængsel. Der bliver altsaa gjort alt, hvad der kan gøres. Jeg har bedt om ugentlige Indberetninger fra Sønderjylland om, hvordan det gaar, om, hvor mange Domme der er afsagt, og hvor mange Løsladelser der har fundet Sted. Jeg mener saaledes, at jeg har Fingeren paa Pulsen i saa høj en Grad, som det overhovedet lader sig gøre.

Det ærede Medlem Hr. Norlev fremdrog, at der her i Landet er en Del tyske Statsborgere, som under Krigen har opført sig mere eller mindre tysk, uden at de dog har gjort noget, der kunde straffes, og som nu har faaet Lov til at opholde sig her indtil videre, altsaa har faaet begrænset Opholdstilladelse, men ikke Lov til at arbejde. Jeg skal hertil bemærke, at de tyske Borgere, der har opholdt sig her i Landet i en Aarrække, og som har opført sig tilfredsstillende, formentlig faar Lov til at blive her og faar Lov til at arbejde, saa længe de nu er her. Ved Siden af disse tyske Borgere er der en Kategori, som vel ikke har begaaet Handlinger, der kan medføre Straf, men som dog har misbrugt det Gæstevenskab, der blev vist dem her i Danmark, idet de ved paa forskellig Maade at have haft nær Forbindelse med Tyskerne har paadraget sig Mistanke om, at deres Vandel ikke har været saaledes, som den burde være, naar der blev vist dem Gæstfrihed her i Landet. Over for disse tyske Borgere har man indtaget det Standpunkt, at de maa rejse ud af Landet, men da man ikke kan udvise dem i Øjeblikket, har man over for de mest graverende Tilfælde brugt Fremmedlovens § 14 og altsaa sat de paagældende Personer under Fremmedtilsyn. I de mindre graverende Tilfælde har man gjort det, at man har fastsat en Frist paa nogle Maaneder, inden hvilken de skal rejse ud af Landet. Da de sikkert ikke kan rejse ud inden denne Tid — man kan ikke vente, at der saa hurtigt vil blive Mulighed derfor —, maa man vel forlænge Fristen. Men man har ikke villet give dem Arbejdstilladelse, fordi man er klar over, at hvis man desuden gav dem Arbejdstilladelse, og hvis man derefter bliver nødsaget til at beholde dem i længere Tid her i Danmark, fordi man ikke kan komme af med dem til Tyskland, vil det, at de havde faaet Arbejdstilladelse og var vokset endnu mere ind i det danske Samfund, end Tilfældet er nu, vanskeliggøre det til sin Tid at udvise dem.